జానకి

రామారావుని చూడగానే ఆ కొత్తవూళ్లో వెంటనే తనకి బాల్య స్నేహితుడు దొరికాడు కదా తఅని సూర్యనారాయణకి చాలా సంతోషమయింది. తక్కిన మనుష్యు లెవ్వరూ క్లబ్బులో లేనట్లే అనుకుని యిద్దరూ బిలియర్డ్సు గదిలో మూల కూర్చుని కాలేజి స్నేహితమంతా పునశ్చరణ చేసుకున్నారు. యిద్దరూ ఒక గదిలో వుండి ఒకరి డబ్బు యింకొకరిదిగా వాడుకుని, రెండోవారికి తెలియని రహస్యాలు లేకుండా నాలుగేళ్ళు గడిపి, నాలుగేళ్ళే అయింది. వాళ్ళమాటలు వింటే యిన్నాళ్ళు వొకర్ని విడిచి వొకరు యెట్లా విడిగా బతకగలిగారో అనుకుని వుంటారు. మర్నాడు రామారావు సూర్యనారాయణని కలుసుకోగానే.

"మీ నాన్నగారు రామచంద్రపురంలో డాక్టరుగా వున్నారుట కదూ కొంతకాలం" అని అడిగాడు.

"అ సంగతి సూర్యనారాయణ ఒప్పుకున్న తర్వాత. అయినా వేరు రామస్వామి నాయుడుగారు. అవునా?"

"అవును"

"అయితే జానకి నిన్ను బాగా యెరుగునట కదూ?"

జానకి! జానకి! అర్థం తెలీకండానే ఆ మాటలు వినేటప్పటికి సూర్యనారాయణ మనసు ఝల్లుమన్నది. జానకి!

"జానకి? ఏ జానకి?" అంటూ వుండగానే తనకే నిశ్చయంగా తెలిసిపోయింది. జానకి వొక్కతే తన ప్రపంచంలో.

"సబ్‌జడ్జి పని చెయ్యాలా. రామచంద్ర..."

తెలిసిందిలే, జ్ఞాపకమొచ్చింది. అయితే జానకి నీకెట్లా తెలుసు?"

జానకి తను గోషాలో దాచుకున్న తురక భార్యలాగూ, జానకి పేరైనా ఇతరులు వుచ్చరించడం నేరమైనట్లూ అన్నాడామాట సూర్యనారాయణ.

"యెట్లా తెలుసా? యెట్లాగో కొంచెం తెలుసుననుకుంటా, జానకి నా భార్య గనుక?"

"నీ భార్యా! జానకి నీ భార్యా!"

ఎవరి భార్య కావటము ఘోరమైన విపత్తనీ, జానకి ఎప్పుడూ అటువంటి నీచమైన కార్యము చేస్తుందని తను అనుకోనట్టు వినపడ్డాయి అతని మాటలు. నాలుగు ముహూర్తాలలో బయస్కోపులోమల్లే సూర్యనారాయణ కళ్ళముందు బాల్య నాటకంలో

ముఖ్యమైన ప్రకరణాలు గిర గిర తిరిగిపోయినాయి. చిన్నప్పటి సంగతులన్నీ చాలవరకు మరచిపోయినాడు గాని, జానకితో సంబంధించిన నిమిషాలు మాత్రం మెరుగుపెట్టినట్లు మరపు చీకట్లోంచి తళతళలాడుతో కనబడ్డాయి.

చిన్నప్పుడు సూర్యనారాయణ చెల్లెలికీ, జానకికీ స్నేహం మొదట. వీళ్ళు నాయుళ్లూ, వాళ్లు బ్రాహ్మలూ. బలిచెడుగుడు ఆడి, అలసి, చంద్రవంక తెలుపూ, రాత్రి నలుపూ మబ్బుల మీదనించి మొహాలమీద పడే పసుపూ, కలిపే ఒక వింత సంధ్యలో సూర్యనారాయణ ఇంటికి పరుగెత్తుకుని వస్తున్నాడు. దొడ్డితడిక దగ్గిర వొకత్తా నుంచిని, తగ్గిపోతున్న కాంతి కోసం దుఃఖించే వనకన్యలాగు, జానకి కనబడ్డది, కళ్ళని కప్పిన గుప్పెట్లు కన్నీళ్ళతో తడిశాయి.

"ఎందుకూ జానకీ యేడుస్తున్నావు?"

"నా వుంగరం పడిపోయింది ఇక్కడ, సీతమ్మ ఆటలో వేలు పట్టుకుని లాగింది."

"మరి వాళ్ళందరు యేరీ?"

"వెతికాము. కనబడలేదు. వాళ్ళమీదికొస్తుందని పారిపోయారు... అమ్మ కొడుతుంది."

సూర్యనారాయణా, జానకీ మళ్ళీ వెతికారు. అతను లాంతరు తీసుకొస్తానంటే వొద్దంటుంది. కాని వుంగరం దొరకంది ఇంటికి వెళ్ళనంటుంది. పడమట ఒక్క మెరుపు మెరిసింది. తలమీద అంగారకుడు పొడిచాడు. చలి రోడ్డుమీద దీపాలు వణికాయి. వాళ్ళకుక్క 'జాకీ' వచ్చి చెయ్యినాకింది. ఎదురుగా నుంచుని వుంది ఆ బాలిక దీనంగా వేలినున్న వుంగరం తీసి జానకి వేలికి తనే పెట్టాడు.

"ఈ రాత్రికి దీనితో సరిపుచ్చు. తెల్లవారకట్టే వెతికి నీ వుంగరం నీకు తెచ్చి పెడతాను" అన్నాడు.

"ఎక్కడ పోయిందో! ఈ దుమ్ములో కనబడుతుందా?" అనే తన సందేహాన్ని దిగమింగుతో.

"ఇక్కడే వుంటుంది, ఎక్కడ పోతుంది? రాత్రంతా వెతికన్నా, నేను కనుక్కుంటాగా!" అన్నాడు.

జానకి వెళ్ళగానే లాంతరు పట్టుకువొచ్చి వెతికితే అక్కడే కనపడ్డది, వెంటనే వెడదామనుకుంటే భోజనమూ, ఇంటి దగ్గర పాఠాలు చెప్పే అన్నా, నిద్రా, ఆటంకపడ్డాయి. తెల్లరకట్టే, లేవాలనే నిశ్చయం ప్రకారం లేచాడు. చలిలో జానకిగారి ఇంటికి చేతులు ముడుచుకు పరిగెత్తాడు. వాళ్ళ పెద్దమ్మ ఇంటిముందు ముగ్గు వేస్తోంది.

"జానకి లేచిందా?"

"అర్థరాత్రి జానకెందుకు కావలసి వొచ్చింది నాయనా!"

"పనుంది"

జానకి పెద్దమ్మకి పిల్లలులేరు. చిన్నతనమూ, అసలు తను చిన్నదానిగా వుండి వుండవచ్చుననే విషయమూ మరిచిపోయింది. ఎవరన్నా ఆమె చిన్నదిగా వుండేదని జ్ఞాపకం చేసినా సృష్టిని పరిశీలించి, చిన్నకాకండా పెద్దది కావడానికి వీలులేదని ఆలోచించి వొప్పుకోవచ్చు. అప్పటికి కూడా సైజులోను, రూపంలోనేగాని, గుణంలోను, పెద్దమనిషి తనంలోను మార్పువుందని ఒప్పుకోదు.

"పని: పనులు యీ చిన్నవాళ్ళకి, జానకి ఇప్పుడప్పుడే లేవదు. ఐనా మొగపిల్ల వాడికి నీకు జానకి ఎందుకు? ఈడా, జోడా, సహవాసమా, బడా, పాఠాలా? నీ పనుంటే మళ్ళీ రా! పొద్దెక్కింతరవాత."

ఆ ఇల్లు భూగోళం అతనికి బాగా తెలీదు. అందులో జానకి ఎక్కడ పడుకుంటుందో! ఆలోచిస్తూ నుంచున్నాడు. చలిగాలి చంపని చరుస్తోంది. తూర్పున వేగుచుక్క ఆశలన్నీ వదులుకోనక్కరలేదంటోంది. తనముందు కాయితం మీద మంచుదేవుడు వేసిన ముగ్గుని పెద్దమ్మ సున్నపు ముగ్గుతో పోలుస్తో నుంచున్నాడు. సాతానివాళ్ళ పాట దగ్గిరికొస్తోంది. తెల్లని శాలువ ముసుగుపెట్టుకుని, జాగ్రత్తగా జానకి బైటికి వొచ్చింది.

"యెక్కడికే యీ అర్థరాత్రి? వెళ్ళు చెపుతా, నాన్న లేవనీ" అనే మాటలు వినిపించుకోకి సూర్యనారాయణతో రోడ్డుమీదికి వెళ్ళింది. ఆమె వుంగరం ఆమె వేలికి పెట్టి తనది తీసుకున్నప్పుడు జానకి తనవంక తిప్పిన చూపు యీనాడూ మళ్ళీ జ్ఞాపకం వొచ్చింది. అప్పణ్ణించి ఒక యేణ్ణర్థం జానక్కీ, అతనికీ స్నేహం. ఆడపిల్లలబ్బాయి అని బళ్ళో అతన్ని వెక్కిరించేవారు. ఆటలకి రాకపోతే, నిష్కారణంగా, అన్యాయంగా ఒక రోజున జానకిని ముద్దుపెట్టుకోవాలనే కోర్కె ప్రారంభమై, ఇంక ఆ అమ్మాయిని చూసినకొద్దీ అధికమైపోయింది. ఇంకెవ్వరు లేకండా వొంటరిగా వుండాలని ప్రయత్నించినా సాగలేదు. ఆ ప్రయత్నమంతా అతని ఒక్కడిదే కావడంచేత, యోచించి ఒక సాయంత్రం ఒక ఆట కల్పించాడు. తాను దొంగ. నిద్రపోయే పిల్లల్ని ఒక్కొక్కళ్ళనే యెత్తుకుపోయి గుహలో దాచేస్తాడు. గుహ గన్నేరుచెట్టు గుబురు, జానకిని దాస్తో, నిద్రలో కళ్ళు మూసుకుని వున్న జానకిని గుహలో ముద్దుపెట్టుకోపోతే, సగం కళ్ళు తెరిచి చూస్తోందో యేమో, మొహం తిప్పేసింది. ఆ అమ్మాయి పెదిమలు మన బుగ్గకి రాసుకుని యెంగిలై అతనికసహ్యమేసింది.

ఒకరోజు అతని చెల్లెలు "జానక్కి పెళ్ళి" అంది.

"నీకెట్లా తెలుసు?" అన్నాడు అమాంతం చెల్లెల్ని తినేసేటట్టు.

"ఈవాళ సాయంత్రం మామగారు పిల్లని చూసుకోడానికి వొస్తున్నారు!"

పక్కన వున్న కుక్కని నిష్కారంగా వొక్క తన్ను తన్నాడు సూర్యనారాయణ. ఆ కోపంలోనే వెళ్ళి చేతులో కర్రతో బొమ్మజెముడు అట్టలు ఐదారు, జువ్వి మొక్క కొమ్మలు రెండూ విరక్కొట్టి వెళ్ళిపోయి మధ్యాహ్నందాకా తిరిగాడు, బడి మానేసి యెక్కడో మూటింటికి జానకి వాళ్ళ యింటికి చేరుకుని చూసేప్పటికి, ఆ అమ్మాయి మూల చాపమీద కూచునివుంది. మొహమలుకోటు, పట్టంచు పావడా, కోటుమీద కాసులపేరూ, వడ్డాణం, చెవులకి జూకాలతో ముస్తాబై ముందున్న హార్మోనియంలోంచి తనకిరాని పాటని లాగాలని తంటాలుపడుతోంది. ఎదురుగా కుర్చీలమీద పెద్ద తలపాగా, పొడుగాటి కోటూ, వెండి పొన్ను కర్రా పట్టుకుని వొకాయన కళ్ళజోడులోంచి ఆ పాటని పరీక్షించి వింటున్నాడు.

పక్కనే శాస్త్రుల్లు జాతకాలు తిరగేస్తున్నాడు. వొక వితంతువు యింకో మూల కూచుని తననట్లా చూడ్డానికి వొచ్చిన రోజులు గావును జ్ఞాపకం చేసుకుని, యీర్ష్య మొహం పెట్టి చూస్తోంది. జానకితోపాటు యెంత డబ్బిస్తే తీసుకోవచ్చు యీ పిల్లని అని పరీక్షిస్తున్నట్లు కనపడ్డారు వాళ్ళు, సూర్యనారాయణకి జానకిమీద అపరిమితమైన కోపంతో పరిగెత్తుతో వెళ్ళాడు.

మర్నాడు రాత్రి సూర్యనారాయణ వాళ్ళ యింట్లో వరండాలో వేళ్ళాడుతున్న లాంతరుకింద జానకి కనబడి మామూలు ప్రకారం అతని చెయ్యి పట్టుకుంది. ఇంకా ముస్తాబి అట్లానే వుంది. కళ్ళు కాటికతో అందంగా కనపడుతున్నాయి.

“నీకోసమే చూస్తున్నా”నంది.

అతను చెయ్యి విదుల్చుకుని,

“ఎందుకొచ్చావు మళ్ళీ?” అన్నాడు.

“అదేమిటి అట్లా అంటావు? నేనేం చేశాను?”

“నిన్న సాయంత్రం నేను చూడలా? నీకు పెళ్ళికదూ?”

సిగ్గుతో తల వొంచుకుంది.

“అయితే?” అంది నెమ్మదిగా.

“నా కిష్టంలేదు” అన్నాడు దూకుడుగా.

“మావాళ్ళు చేస్తున్నారు మరి!”

“చెయ్యకూడదు”

“నీ కెందుకు కోపం?”

దానికి ప్రత్యుత్తరం చెప్పగల జ్ఞాపకశక్తి అతని కప్పుడే వుదయించలేదు. యేం చెప్పాలో తెలీక వూరుకున్నాడు.

సూర్యనారాయణ తరవాత తొరతోనే కాలేజీలో చదవడానికి యింకో వూరు వెళ్ళాడు. మళ్ళీ శలవల్లో వొచ్చేప్పటికి జానకి వాళ్ళకి బదలాయింపై పోయింది.

"జానకికి నువ్వు బాగా జ్ఞాపకమున్నావు. మీ చిన్నప్పటి సంగతులేమిటో చెప్పింది. ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు నాతో రా" అంటున్న రామారావు మాటలు అతన్ని ప్రస్తుత జీవితానికి తిరిగి తెచ్చాయి.

2

జానికిని చూడగానే ఆమెలో అందంకన్న అద్భుతమైన, ఉన్నతమైన ఆకర్షణ వున్నదని సూర్యనారాయణకి తోచింది. చిన్నప్పటి పోలిక యెక్కువగాలేదు. కొత్తగా ఆమెని పోల్చుకోలేక పోయేవాడే. ఆమె చూపుల్లో, మాటల్లో ఆమె ఆత్మమాధుర్యం పరిమళం వలె అతన్ని ఆవరించినట్లయింది. కంఠస్వరంలో యింద్రజాలముంది. హృదయాన్ని చెప్పి జయిస్తుంది. ఆమె కప్పుడే ఒక కొడుకు, సూర్యనారాయణని చూసి జానకి,

"మీరేనా చిన్నప్పటి సూర్యనారాయణగారు! యెంత యెదిగారూ?"

"నన్ను మీరంటారెందుకు?"

"నన్ను మీరో యిప్పుడు?"

యిద్దరూ నవ్వారు.

"నువ్వు ముందంటే నేనన్నాను."

"మరి యిపుడు గొప్ప యిన్‌స్పెక్టరుగారు కాదూ నువ్వు?"

"నువ్వు మాత్రం తాసిల్దారుగారి భార్య కాలేదూ?" అంత చనువైన తరవాత ఒకటే మాటలు. ముగ్గురూ మూడు జతలుగా వొకరినొకరు యెరుగుదురు. ఒక జత అనుభవాలు యింకొక జతకి తెలీవు. యే యిద్దరు మాట్లాడుతున్నా మూడోవాళ్ళు చూస్తో కూచోవాలి. సూర్యనారాయణ్ణి చూసి జానకి కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి చిన్నప్పటి అల్లరి జ్ఞాపకం వొస్తున్నట్టు.

ఆ యింట్లోకి కాలుపెట్టగానే సూర్యనారాయణకి ప్రణయదేవాలయంలో కాలుపెట్టినట్లు తోచింది. అధిష్టానదేవత జానకి. ఆమె కనుసన్నల్లో మెలుగుతో, ఆమె మాటల్నీ, ఆమె చీర చెరుగునించి రాలే దారాన్ని, తలలో వాడిన పువ్వుల్నీ ఆరాధించే భక్తులు, భర్తా, కొడుకూ. జానకి రామారావుకి తల్లి లాగూ, అతని అమాయకత్వం చూసి జాలిపడి జాగ్రత్త తీసుకోడానికి వొచ్చిన సరస్వతీదేవి లాగుంటుంది. ఆ పిల్లవాడామెని ప్రియుడిలాగు ప్రేమిస్తాడు. ఆమె ప్రేమకోసం, ఆమె కంఠస్వరం వినడం కోసం, చూపులు చిత్రాలు చూడడంకోసం, తన్మయత్వం పొంది. యెట్లా చెపితే అట్లావింటో. ఆమె కనుసన్నల్లో మెలుగుతో వుంటాడు. జానకి జీవితం. వీళ్లిద్దరిలోనూ ఐక్యమైపోయింది.

ఇంటికివెళ్లి సూర్యనారాయణ జానకినే తలచుకుంటున్నాడు రాత్రల్లా. తలుచుకుంటే ఆమెలో అందం తోచదు. కళ్ళ నిర్మలత్వంలో తెలివీ, పెదిమల దగ్గర దయా, యింక

ముక్కుసాఫీలోనూ, వెంట్రుకలూ నుదురూ తాకినచోటా, వేళ్ళ చివర్లలోనూ, అన్నిటిలోనూ యేదో ఆకర్షణ వుంది. అంతే టీ తన కందిచ్చినప్పటి చేతివొంపూ, చిన్న నవ్వు నవ్వితే పెదిమలు పైకి తిరిగినప్పుడు తీరైన ఎర్రని పెదిమలు గలవారికి కూడాలేని, వింతగా మనుసు కలవరపెట్టే మబ్బుచివర వెలుతురువంటి మెత్తని కాంతి, అన్నీ అతను యెంత ఆటంకపరచినా లొంగక అతని ధ్యానంలో యిటూ అటూ స్ఫురించాయి.

3

పక్కన యిల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. తోటలో చెట్లు కదలకుండా నిలిచి గాలివేపు చూస్తున్నాయి. అయినా జానకి తల్లో మరువం వాసన వేస్తోంది. జమాబంది రోజులు కావడంచేత రామారావింకా రాలేదు. అబ్బాయి ఆమె వొళ్ళో నిద్రపోయినాడు. ఆమె రెండు చేతులూ అతని కాళ్ళకిందా, మెడకిందా వున్నాయి. నెత్తిమీద బృహస్పతి పొడిచాడు. చీకట్లో చంద్రాంత పువ్వులు తెల్లగా విచ్చాయి. చీకటిపడ్డ తరవాత చివరసారి వొచ్చే గులాబి కాంతి, భూమ్యాకాశాల్ని నింపింది. సూర్యనారాయణ చెవిమీద గొల్లభామ కూచుంది. అతను తోసేస్తే జానకి మెదమీద వాలింది. ఆమె అదిరి, నడుము జాచి, అబ్బాయి కిందనించి చెయ్యి లాక్కుంటోంది. సూర్యనారాయణ దాన్ని ఆమె మీదనించి తీసేస్తోవుంటే అతనికి తన వేళ్ళ కింద ఆమె మెడ వొణికినట్లు తోచింది. చేతిని అట్లానే వుంచాడు. జానకి తన మెడని పక్కకి వొంచి దూరంగా జరిగింది.

"జానకీ"

ఆమె లేచి మాట్లాడకండా యింట్లోకి వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ రాలేదు. అతనికి యింటివేపు వెళ్ళడానికి ధైర్యంలేదు. అతని అంతకరణ నిర్మలమైనదైతే వెళ్ళడానికి సందేహం వుండదు. కాని యిప్పుడు భయమేసింది. తను యింటికి వెళ్ళిపోతే?...

వెళ్ళిపోతే, తప్పు పని చేసి పరిగెత్తినట్లుంటుంది....

ఇంటికి వెళ్ళినంతరవాత మనసులో యేమిటో అసందర్భపు ఆలోచన్లు తోచాయి. జానక్కి కోపం వచ్చింది. రామారావుతో చెప్పుతుంది. ఇంక తనెట్లా వాళ్ళ మొహాలు చూస్తాడు? అంతమాత్రం నిగ్రహశక్తి లేకపోవడమేమిటి తనకి! భార్యా భర్తా తననెంతో ప్రేమతో చూసి, ఆదరిస్తోవుంటే అట్లాంటి పని చెయ్యడానికి తనకేం పట్టింది? అసలు ఎందుకు అట్లా చేశాడో అతనికే తెలీదు. జానకిని క్షమాపణ కోరుకోవాలని నిశ్చయం చేసుకున్నాడు.

మర్నాడు సూర్యనారాయణ్ణి చూడగానే, జానకి నవ్వుతో లేచి, "అదుగో వచ్చాడమ్మా?" అని అతనివేపు సంతోషంతో వొచ్చింది.

"యీవాళ యీయనకి తలనెప్పిగావుంది, ఆఫీసుకింకా వెళ్ళలేదు. యేం తోచక నిన్నే తలుచుకుంటున్నాము" అంది.

ఆ సాయంత్రమంతా అతనితో యెప్పటికన్నా ఎక్కువ సరదాగా మాట్లాడుతూ, అందరినీ ఒకటే నవ్వించింది. కొడుకుతో నవ్వులు, పరుగులు, ఆటలు, సూర్యనారాయణ ఆ వసంతదేవినించి కళ్ళు తిప్పుకోలేక పోయినాడు. అట్లాంటి స్త్రీయే వుంటే యింకా స్వర్గం కోసం వేరే వెతకాలా? తన ఆకర్షణ ప్రభావం, వుత్సాహదీప్తి, అతనికి చూపి వూరించి యేడిపించడానికి ఆ ప్రయత్నమంతా చేసింది అన్నట్లు తోపించింది. అతని దగ్గిరిగా కుర్చీ జరుపుకుని, నెమ్మదిగా రహస్యంవలె ఉత్తమాటే మాట్లాడి, యేం లేనట్లు నవ్వేస్తుంది. మాటలు చెవులని ముద్దుపెట్టుకున్నాయి. కళ్ళనించి కాంతులు చుట్టూ మెరిశాయి. ఆమె మాధుర్యంతో, ఆనందంతో, కలకలమనే కంఠరవంతో సృష్టి నిండిపోతున్నట్లు తోచింది. యింకా మళ్ళీ విచారానికి, లోభత్వానికి స్థలమెక్కడ వుందా అనుకున్నాడు. యింతా చేసి తమాషాకి వేషం వేసినట్లు, తనకే సంబంధమూ లేనట్లూ తల వూపేసి నవ్వేస్తుంది. అబ్బాయి నవ్వినట్లే. ఆ నవ్వే యెక్కడో హృదయంలో కలిచి యింక యీ శాంతికి దూరమై జీవించి ప్రయోజనమేమనిపించేట్టు చేస్తుంది. యెంత రాత్రైనా సూర్యనారాయణని యించికి పోనీదు. ఆ కళ్ళు, ఆ పెదిమలు, దగ్గిరికి రమ్మని పిలుస్తున్నాయే అనుకున్నాడు. కుర్చీలోనించి చీకట్లో తనవేపు మెడవొంచి మాట్లాడితే, యీట్లారా అని చేతులు చాచినట్టు తోపించేది. అక్కడే భోజనం చేసి ఇంటికి వెడుతో, జానక్కి తనమీద ప్రేమా, అని ప్రశ్నించుకుని, తన వెర్రితనానికి నవ్వుకుని సిగ్గుపడి, ఆ పాపపు తలపుకి పెదిమ గట్టిగా కొరుక్కున్నాడు. అతనికి తగిన శాస్తి చేసింది. రామారావుతో చెప్పిందో లేదోగాని, తననించి మొహం తిప్పేసి, కోపం చూపించడం కంటే యింత స్నేహంగా, యింత దగ్గిరిగా, సులభంగా, స్వేచ్ఛగా, నిర్మలంగా వుండవొచ్చు, దాన్ని మోహమనుకోడం యెంత నీచమో, మూర్ఖమో విజ్ఞాన విహీనమో చూపి అంతకన్ని వెయ్యిరెట్లు శిక్షించింది. జానకిమీద అమితమైన గౌరవం కలిగింది అతనికి. సూర్యనారాయణ యిదివరకంతా తనది చాలా స్వేచ్ఛగల బతుకని గర్వపడేవాడు. యిప్పుడు తనది చాలా వంటరి బ్రతుకని బాధపడ్డాడు. పెళ్ళి చేసుకుందామంటే, జానకి మాటల మాధుర్యం చెవులలో మోగుతున్నన్నాళ్ళు, యెవరిమీద తన మనసు పోతుంది? వాళ్ళిద్దరూ యెంత ఆనందంగా వున్నారో! తనుకూడా అట్లా వుండడానికి వీలులేదు. ఒక చిన్న యిల్లూ, తోటా, గదీ, అన్నీ తలచుకుంటే! వాటిల్లో యెక్కడ చూసినా జానకి రూపమే కనబడుతుంది.

4

వరండాలో యెవరో పెద్ద మనుష్యులతో రామారావు ఆఫీసుపని మాట్లాడుతున్నాడు. వాళ్ళందరూ యెప్పుడు వెడతారా అని సూర్యనారాయణ తోటలో కాచుకుని కూర్చున్నాడు. అతని ముందు కామినీచెట్టు పూసింది. చంద్రుడుదయించబోయేట్టు తూర్పు తెల్లబడుతోంది. మిణుగురులు రెండు, దిక్కులేని వాటిమల్లే, పువ్వుల్ని వదల్లేక చెట్టుకొమ్మల్లోనే తిరుగుతున్నాయి. వెనక క్రోటను లోనించి రెండు చేతులూ అతని బుజాల మీద ఆనుకున్నాయి. వేడివూపిరి అతని చంపలకి తగిలింది. తలంటి పోసుకుని

ఆరని జుట్టు అతని మొహాన్ని కప్పింది. కాలప్రవాహం ఆగింది.

తిరిగి చూసేటప్పటికి యెవరూలేరు. నిజమా! కలా? మనసులోనైనా బిగ్గిరిగా ఆలోచించుకోలేని తన ఆశ నిజమా?

రామారావూ అతని వెనక జానకీ వొచ్చారు. ఆమె తల ఆరకండా యింకా సాంబ్రాణివాసన వేస్తోంది. జానకే!! తనమీద ప్రేమచేతనేనా? వేళాకోళమేమో! నిజంగా ప్రేమ వుందా, లేదా? ఆమె నడగాలి. వొంటిరిగా ఆమెతో మాట్లాడాలి. ఆమెకూ ఆట్టానేవుందేమో! ఆ తలపుతో అతని కంఠాన్ని మహాశక్తి ఒకటి గట్టిగా బిగించినట్లయింది... యెవరన్నా రామారావు కోసం రాకూడదూ?

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు? చెప్పు, ఆట్లాంటి అవస్థలో నువ్వేం చేస్తావు?" అని జానకి అడుగుతోంది. తననే. జవాబు చెప్పాలి. కష్టపడి మెళుకువ తెప్పించుకుని, యేమిటో అసందర్భంగా చెప్పాడు. కొంచం సేపుండి రామారావు సిగరెట్ కోసం యింట్లోకి వెళ్ళడానికి లేవబోతూ వుంటే, సూర్యనారాయణ గుండెల్లో ఆపరాని వుద్రేకం కలిగింది. జానకి అతని మొహం చూస్తో 'నేనూ వొస్తాను ఆగండి' అని లేచి భర్త బుజంమీద చెయ్యేసి తనూ లోపలికి వెళ్ళి మళ్ళీ అతనితో మాట్లాడుతూ వొచ్చింది. అంతంలేని కబుర్లెట్లా వొచ్చాయో!

5

సూర్యనారాయణ మర్నాడు వెళ్ళేటప్పటికి జానకి యింట్లోలేదు. పేరంటానికి వెళ్ళి ఐదింటికి వచ్చింది. అతన్ని తోటలో చూసి కొంచెం నవ్వి యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఎంతసేపువున్నా మళ్ళీ బైటికి రాలేదు. మనసుపట్టలేక అతనే లోపలికి వెళ్ళి చూసేటప్పటికి నిద్రపోయిన అబ్బాయి వుయ్యాలవూపుతూ ఆలోచనగా నుంచునివుంది. చాకలి పక్క వేస్తున్నాడు. సూర్యనారాయణనీ అతని కళ్ళల్లో నిశ్చయాన్ని చూడగానే తత్తరపడి చాకల్ని వుయ్యాల వూపుతూవుండమని వెనకనే నడిచి వొచ్చింది. ఇద్దరూ అరుగుమీద తోటలో కూర్చున్నారు. జానకి మెళ్ళో గంధం అతనికి తల తిప్పింది. గులాబీ చీనా పట్టుచీరలోని మెరుపూ పమిట దగ్గిరయెత్తూ అతని వొళ్ళు మరిచేటట్లు చేశాయి. ఆమె ప్రేమకోసం యెదురుచూస్తూ ఐదు నిమిషాలు కూచున్నాడు. రాత్రి అనుభవాన్ని పట్టి యే నిమిషాన యేమి చేస్తుందో అని మనసు ఆతృతతో వొణికిపోతోంది. ఈదురుగాలిలో మంటవలె ప్రజ్వరిల్లే శక్తుల్ని అణచిపట్టడం కష్టమయింది. ఆమె తనకోసమో కాచుకుని చూర్చున్నదని నిర్ధారణ చేసుకుని, ఆగక సాహసంచేసి చివాలున లేచి, ఆమె తలయెత్తి ముందుకు తన లత వొంచాడు. అందుకో భయపడుతున్నట్లు ఆమె రెండు చేతులతో బలంగా అతన్ని తోసివేసి నుంచుని వలలోపడ్డ కుందేలు అరిచే రకంగా 'పాపం, తప్పు, వొద్దు' అని దూరంగా నుంచుంది. సూర్యనారాయణకి ఆశ్చర్యం కలిగింది. రాత్రిది కలనుకున్నాడు.

'నేను పొరపాటు పడ్డట్టున్నాను క్షమించు' అని వెళ్ళిపోతూ ఒకసారి తిరిగి చూశాడు. ఆమె ముఖాన్ని పట్టి తను తిరిగిచూడకపోతే తనని వెనక్కి పిలిచి యేదో మాట్లాడేదేమో అని తోచింది. కొంచెం ఆగాడు. అతను ఆగడం చూసి జానకి యింటివేపు తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

ఇంటికివెళ్ళి సూర్యనారాయణ చాలా బాధపడ్డాడు! మళ్ళీ తాను పొరపడి జానకి నవమానపరిచానని, తన స్నేహితుడి విశ్వాసాన్ని అన్యాయం చేశానని, పశ్చాత్తాపపడి తనను తాను ద్వేషించుకున్నాడు. ఇంక స్త్రీలతో పవిత్రులతో మెలగడానికి తను తగడు. తన మెహం సిగ్గుతో దాచేసుకోవాలి. తను జానకిని, జానకిమీద వెర్రిమోహాన్ని మరచిపోవాలి. ఇంక వాళ్ళింటికి వెళ్ళకూడదు. కాని జానకి తనకి కావాలని మరిచిపోవడం తన చాతకాదని అంతరంగంలో వినపడుతోనేవుంది. జానకి దగ్గరికి వెడుతోనే వుంది మనసు, ఇంకా ప్రయత్నించి, ఆమెని స్వాధీనం చేసుకోవాలనే కోర్కె కలుగుతోనే వుంది. ఆమెని ఆమె భర్త యింట్లోనే వుంచి యే పది నిముషాలో చాటుగుండా అనుభవిస్తే సంతుష్టిపడే రకపు మనిషికాదు జానకి. అట్లాంటి జీవనాన్ని సహించదు ఆమె పవిత్రత. ఆమె కళ్ళల్లో నిర్మలమైన దయ. కలకలమని నవ్వుకాంతిని వెదజల్లే ఆమె స్వభావం, పూపరిమళం వలె, నెమ్మదిగా తనదిగా విశ్రాంతి అనుభవించాలి. అది అసంభవమని తెలుసు. తనెంత ప్రయత్నించినా ఆ యింట్లోంచి జానకి కదలదు. కదిలి బతకదు. చెట్టునుంచి పువ్వుని కోసినట్టే. ఇంక జానకిని చూడకూడదు. వాళ్లయింటికి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకున్నాడు. నిశ్చయించుకున్న మర్నాడు సాయంత్రం అయేటప్పటికి సూర్యనారాయణ యింటి దగ్గర కాలునివలేదు. ఇట్లాకాదని వూరు విడచి వెళ్ళి వారం రోజులు యెక్కడెక్కడో తిరిగాడు. ఎన్నడో తను మరిచిపోయిన స్నేహితులందరికీ తను యింకా వాళ్ళని మరచిపోలేదని, యింకెన్నడు మరచిపోనని జ్ఞాపకంచేసి, కొంతమంది తట్టతగలేసిన బంధువులతో మళ్ళీ సంబంధం కలుపుకుని, తిరిగి వొచ్చాడు.

6

"వొచ్చావా? నీ కోసమే చూస్తున్నాము యిన్నాళ్ళనించి" అన్నాడు రామారావు తన అవివేకపు సంగతి జానకి చెపితే తనని చివాట్లు పెట్టడానికి వొచ్చాడనుకున్నాడు. రామారావు మొహం చాలా జాలిగా, దిగులుగా కనబడుతోంది, యిద్దరూ టెన్నిసు కోర్టుమూల బల్లమీద కూచున్నారు.

"ఈవేళ అంతా పిచ్చిపట్టినట్టు తిరిగాను. అదేమిటో కావలసినప్పుడే మనుష్యులు మాయమవుతారు ఎక్కడికి వెళ్ళావు?"

తన మేనమామ సవతి తమ్ముడికి యేదో జబ్బుగా వుందని గొణిగాడు సూర్యనారాయణ.

"ఎప్పుడొచ్చావు?"

"నిన్ననే".

"ఇంతవరకు యింటికి రానేలేదేం?"

"ఆఫీసు పనితో వూపిరాట్టంలేదు" అని గొణిగాడు.

"సరేలే! నీకూ అసహ్యం పుట్టింది. నాకన్నీ అట్లాగే తటస్థపడుతున్నాయి. సంగతేమిటంటే పది పదిహేను రోజులనించి జానకిలో పెద్ద మార్పొకటి వచ్చింది. డాక్టరుకి చూపిస్తే వొంట్లో జబ్బు లేదంటాడు. మనసులో విచారం పట్టుకున్నట్టుంది. జానకిని యెంతో అడిగాను. ఏమీ లేదంటుంది"

"అసలు జబ్బు చేసిందని యెందుకనుకున్నావు"?

"మునిపటి జానకేకాదు. జానకి నవ్వుచూసి నెలరోజులయింది. నవ్వకపోతే జానక్కి జబ్బుగా వుందన్నమాటే. నాతో సరిగా మాట్లాడదు. అబ్బాయితో ఆడుకోడం మానేసింది. రాత్రులు వులికిపడి లేస్తుంది. ఆలోచనగా కూచుంటుంది. యామన్నా నొక్కి అడిగితే చప్పున యేడుస్తుంది".

"తమాషాగానే వుంది. ఎందుకో?"

"అదే తెలీక కొట్టుకుంటున్నాను."

"అయితే యామంటావు. యిప్పుడు?"

రామారావుకి కోపం వచ్చింది.

"నీకేమీ పట్టనట్టుందే. పోనీలే" అని లేచాడు.

సూర్యనారాయణకి సిగ్గేసింది.

"అదికాదు రామా, కూచో, నాకేం అర్థంగాక నా గోలలో నేనుండి అట్లా అన్నాను. నీకే తెలీకపోతే నాకేం తెలుస్తుంది చెప్పు, అంతేగానీ.... పోనీ నన్నేం చేయమంటావో చెప్పు, చేస్తాను".

"నువ్వు మాత్రమేం చేస్తావులే. కాని నీతోటి చెప్పుకుంటే నాబాధ కొంత తీరుతుందనుకుని యెప్పుడు నువ్వు వస్తావో అని గంపెడాశతో కాచుకుని వున్నాను. ఒక్క వారంరోజుల్లో యిట్లా మారిపోయినావే? నువ్వూ మారిపోయినావు. జానకీ మారిపోయింది, ఇప్పుడాలోచించగా మీరుకాదు, నేను మారిపోయినాను."

"జానక్కి యేదో కొంచెం మనస్సు చెదిరిపోయి వుంటుంది. అదే పోతుంది నాలుగు రోజుల్లో."

"అట్లా తోసెయ్యకు నాకేదో గొప్ప ఆపద రాబోతోంది. జానకి యెంత మారిపోయిందీ! ఎంత చిక్కిపోయిందీ!"

"అదంతా నీ భయం, అసలే భయస్తుడివి. కొంచెం...."

రామారావుకి కోపం వచ్చింది.

"అట్లా చప్పలించకపోతే యింటికొచ్చి వకసారి చూడరాదూ!"

"నేనా!... నేనా!... వస్తాలే... తొందరేం?"

రామారావు మాట్లాడకండా లేచి వెళ్ళిపోయినాడు. సూర్యనారాయణ యేం చేస్తాడు?

మళ్ళీ వెళ్ళి యేమో సమాధానాలు గొణిగాడు, మర్నాడు మూడింటికి వస్తానని వొప్పించాడు.

జానక్కి యిట్లా మనస్థిమితం తప్పడానికి కారణమేమిటి? ఇంకేముంది? తన భర్త స్నేహితుడు తన బాల్యమిత్రుడు తనని ఆ విధంగా అవమానం చేస్తే తను సహించలేక తన భర్తతో చెప్పలేక మళ్ళీ, మళ్ళీ అతను ఆ విధంగా ప్రవర్తిస్తూ వుంటే తన స్నేహాన్ని నిర్మలమైన ప్రేమనీ, ఆ విధంగా మలినం చేస్తూవుంటే, యేం చెయ్యడానికీ తోచక, యీసారి కనబడ్డప్పుడు అతనితో ఎట్లా ప్రవర్తించాలో తెలీక, మనోవ్యాధిపడి రామారావుకి కూడా యిట్లా విచారం కలిగిస్తోంది. ఈ క్షోభకంతా తన క్షుద్రమోహం కారణం. దూరంగా వుందామంటే యీ రామారావు తనని వదిలిపెట్టేటట్టు లేదు. వెంటనే బదిలీకి రాసేశాడు. జానకి యింటికి వెళ్ళనేలేదు.

7

వారంరోజులు అయిన తర్వాత ఒకరోజు సాయంత్రం రామారావూ జానకీ సూర్యనారాయణ యింటికి వొచ్చాడు. జానకి చెంపలు చిక్కిపోయి పలచబడ్డాయి. మనోవ్యాధి పట్టుకున్న వాడివలె రామారావు కనబడుతున్నాడు. 'టీ' తాగి కొంతసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. వెడుతో సూర్యనారాయణవేపు తిరిగి,

"నువ్వు రాకపోతే మేమే వచ్చాం నిన్ను చూడడానికి" అంది. మర్నాడు రామారావు వొక్కడూ వొచ్చాడు.

"సూర్యనారాయణా! నేను గొప్ప ఆపదలో వున్నాను. జానక్కి పిచ్చిపట్టింది. లేకపోతే గ్రహబాధో?"

"గ్రహబాధల్లో నమ్మకం కుదురుతోందా యేమిటి?" అన్నాడు సూర్యనారాయణ రావు లేని నవ్వు తెచ్చుకుని.

రామారావు అతని మాటల్ని వినిపించుకోలేదు.

"సర్కీటు వెళ్ళి నాలుగురోజుల కిందట సోమవారంనాటి రాత్రి తిరిగి వచ్చాను. వెంకన్న తలుపు తీశాడు స్నానంచేసి జానకి గదిలోకి వెళ్ళాను. గదిలో పెద్దగా దీపం వెలుగుతోంది. జానకి కిటికీలో కూచుని చీకట్లోకి చూస్తోంది. పిలిచాను. పలకలేదు.

చేయి పట్టుకుని వూయిస్తే కళ్లు తెరిచి నా వంక శూన్యదృష్టితో చూసింది. కొంచెంసేపటికి గావును, పలకరించింది. అప్పటికి యీ లోకానికి సంబంధించిన కంఠం కాదది. నేనేమనుకుంటానో అని కష్టంమీద నాతో మాట్లాడుతున్నట్లు తెలుస్తోంది. ఆ ఇంటిని పెనుభూతం ఆవరించినట్లుంది. తన బాధ నాతో చెప్పమని ప్రార్థించాను. మా యిద్దరి ఆనందం ముక్కలు చెయ్యవద్దన్నాను. నా యేడుపు చూసి తనూ మొదలుపెట్టింది. మధ్యాహ్నం ఆఫీసునించి వొచ్చి గదిలో కాయితాలు చూసుకుంటూ కూచుంటే జానకివచ్చి, నా కుర్చీ వెనక నుంచుని,

"మీ దగ్గిరనించి నేను వెళ్ళిపోతే మీరు సుఖంగా వుండలేరూ?" అంది. అర్థంగాక చూశాను.

"కావలిస్తే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోండి"

"యేమిటిది జానకీ?" అన్నాను.

"నేను వెళ్ళిపోవలసి వస్తుందేమో! తప్పదేమో, అట్లా రాసి వుందేమో?" అంది.

నా హృదయంలో పుట్టిన గాఢవిషాదం నా మొహంలో చూసిందేమో యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. భయంతో కుర్చీలోనించి లేవలేకపోయినాను, పదినిమిషాలసేపు. కాళ్ళు వణికాయి. బావిలో పడటానికో, యెట్టాగో ప్రాణహత్య చేసుకోడానికో వెళ్ళిందనుకున్నాను.

వెళ్ళి చూసేటప్పటికి యేంచూడాల్సి వస్తుందో! అనే భయంతో అసలే లేవలేక పోయినాను. చివరికి గదిలోకి వెళ్ళి చూస్తే, అబ్బాయిని కావలించుకుని యేడుస్తోంది. ఇంక దయ్యాలని నమ్మక యేం చెయ్యను? సూర్యా, నీకర్థంకాదు. ఎట్లా చెప్పను? నా ప్రాణాలన్నీ, సంతోషమంతా జానకే. దేవుడు నాకిచ్చిన మహావరం. జీవనానికి వెలుగు, తరవాత నా ప్రాణాధికుడు అబ్బాయి. వాళ్ళిదర్లో యెవరు కనబడకపోయినా చచ్చిపోతాను. ఈ ఆపదలోంచి నన్నెవరు రక్షిస్తారు? దేహానికి జాడ్యమైతే కుదర్చవచ్చు. దీని సంగతెట్లా! ఎన్నిసార్లడిగినా, నాతో, యీ మూర్ఖానికి కారణం చెప్పదు. నాకేమీ తెలీటంలేదు.... నువ్వో! నువ్వెందుకిట్లా ఐనావు? ఎందుకు మా యింటికి రావు? పూర్వంవలె మేము ఆనందంగా వుండడం లేదనేనా? అంతేనా? ఆపదలో యిట్లా మొహం తప్పిస్తావనుకోలేదు. జానకికి స్వస్తత కలిగితే మళ్ళీ యిదివరకు వలెనే స్నేహంతో, ఆనందంగా వుందాం. మన ముగ్గురం గడిపిన దివ్యమైన ఆ రోజుల సౌందర్యం జ్ఞాపకం తెచ్చుకో. ఆదర్శురాలైన భార్యేగాక స్నేహితుడు దొరికాడని యెంత గర్వపడ్డాను! మన ఆనందం చూసి సహించలేక యే దయ్యమో, జానకినావరించి మననీ దుఃఖ కూపంలో కూలతోసింది... నువ్వు రద్దూ! ఒకవేళ నీతో చెపుతుందేమో!

రామారావు వ్యధని చూసి సూర్యనారాయణకి చాల జాలి కలిగింది. తనేవెళ్ళి యీ విషయం జానకితో మాట్లాడి క్షమించమని ప్రార్థించి ఆమెను సమాధానపరచి రామారావుకి మళ్లీ సౌఖ్యం కిలగించాలనుకున్నాడు. రామారావు బాధని చూసినప్పుడు, సూర్యనారాయణకి

జానకి మీద ప్రేమ మాయమైనట్టే తోచింది. స్నేహితుడి అమాయకత్వం, నిర్మలస్నేహమూ చూసేప్పటికి యేమైనాసరే, యెంత త్యాగం చెయ్యవలసి వొచ్చినాసరే, అతనికి మాత్రం యేమాత్రము బాధ కలిగించకూడదని నిశ్చయించుకున్నాడు.

8

నిండుచంద్రుడు కనబడుకుండా పట్టిన మబ్బుని గాలి తరిమేస్తోంది. గాలి కళ్ళు చీకట్లోమూసి, అప్పుడప్పుడు మబ్బులు చినకుల్ని రాలుస్తున్నాయి. పక్కన అప్పడే విచ్చిన జాజీ, నైటెక్వీన్ వాసనల బాధనించి మనసు మళ్ళించి పుస్తకం మీద నిలపడానికి వరండాలో దీపం ముందు కూచుని ప్రయత్నిస్తున్న సూర్యనారాయణ మనసు క్రోటను ఆకుల చప్పుడు వల్ల చలించింది. తలెత్తి ఇంకా పుస్తకాన్ని విడవని కళ్ళతో చెట్లలోంచి తనవేపు నడిచివొచ్చే తెల్లని ఆకారాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కొంచెం గుర్తు స్ఫురించింది, గుండెలు కొట్టుకున్నాయి, లేచే శక్తిపోయింది. తెల్లని మజిలిన్ చీరె కట్టుకుని, నీలం పువ్వుల వాయిల్ జాకెట్ వేసుకుని, విరబోసుకున్న జుట్టుతో, రాత్రి పన్నెండింటికి చెట్ల మధ్యనించి, కొమ్మలు తప్పుకుంటో, లావణ్యరేఖ లాగు వొచ్చింది జానకి.

"జానకీ"

పలకక కాలుతో తడుముతో మెట్లెక్కింది. అతను దగ్గిరగా నుంచుని మృదువుగా పిచిచాడు. అతనివేపు మెడన్నా తిప్పక, కళ్లైనా యెత్తక సరిగా తను ఆ సాయంత్రం కూచున్న గదివేపు వెళ్ళింది. అతను ఆశ్చర్యంతో వెనకనే వెళ్ళాడు. వెన్నెల పడుతున్నా, లోకం చీకటిగా వున్నట్టే తలుపు కోసం చేతులు జాచింది. తలుపు తెరిచి వుండడం చేత ముందుకి తూలింది. అతను చప్పున పట్టుకున్నాడు. ఆమె తల అతని భుజం మీద ఆనుకున్నది. ఆ సౌఖ్యంలో వొళ్ళుమరుస్తూ ఆమె ముఖంమీదికి తలను వంచాడు. కళ్ళు మూసుకుని వుంది.

"జానకీ, జానకీ ఎందుకు వొచ్చావు? నా కోసమే!"

ఆమె పెదవులమీద మెల్లిగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"ఒక్కసారి చూడు, జానకి, నా జానకీ, ఇట్టా చూడు" మాట్లాడలేదు. కదలలేదు. నిద్రపోతుందా, మూర్ఛపోయిందా? మెల్లిగా తీసుకునివెళ్ళి పక్కమీద పడుకోపెడితే, కదలకండా అట్లానే పడుకుంది. సూర్యనారాయణ దీపం యెక్కించి కుర్చీలో కూచుని చూస్తున్నాడు. మూర్ఛ కాదు నిద్ర. ఆమె చిన్న వూపిరీ, అతని గుండెల గంభీరధ్వని తప్ప యింకేమీ వినపట్టంలేదు. మూల దీపం వెలుగుతోంది. యిక్కడ జానకి నిద్రపోతోంది. ఇది నిజమా? తను ఆ అర్థరాత్రి, ఆ పక్క మీదే పడుకునికంటున్న కలా? కలేనేమో!

ఎన్నడన్నా జానకి యిట్లా తన గదిలో పడుకుంటుందని అనుకున్నాడా? లేపాలా? లేదా? లేపి అడక్కపోతే లేచి యేమంటుందో? నిద్రలోనే నడిచి వొచ్చి వుండాలి. ఏమిటి? ఆమె యిల్లు, వీధులు, తన తోట యిన్నీ యెట్టా నడిచింది! కాని జానకేనా? నమ్మడానికి

శక్యంకాకండా వుంది ఎంత అపాయంలోంచి తప్పించుకుందో! దైవకృప వల్ల తనకి మళ్ళీ దక్కింది. ఎంత అందంగా పడుకుని వున్నదో! రోజు రోజు యీ సుందరస్వప్నాన్ని తన గదిలో, తన పక్కమీద చూసే రామారావు ఎంత అదృష్టవంతుడో, ఎన్ని పుణ్యాలు చేశాడో! కాని యీమె యింట్లో వుంటే, అతనికి లోకమెందుకు? ఆ పని యెందుకు? క్లబ్బూ, స్నేహితులూ యెందుకు! రాజు పదవైనా యెందుకు? ఏమి అందం? ఆమె పెద్ద నల్లని జుట్టు నొక్కులు నొక్కులుగా, సముద్రపు అలలు కడిగిన నల్లని యిసికవలె పక్కమీద పరుచుకుని వుంది. పక్కకి తిరిగి పడుకున్నప్పటి పిరుదుల వొంపు, ఆ మెడ దగ్గిర్నించి, మెల్లిగా బుజాలతో పైకి లేచి, చేతికిందినించి నడుము వరకు తగ్గి మళ్లీ యెత్తుగా, పిరుదులనించి కాలి వరకు వొంపుగా తగ్గుతో కనబడ్డం ఆ అందంతో అతని కళ్ళు తిరిగిపోయినాయి. మెల్లిగా వూపిరితో లేచిపడే ఆ వక్షభారం జాకెట్టుకింద కనపడే మెరుపు అతన్ని అమితంగా బాధపెట్టాయి, రామారావూ, అతని స్నేహమూ, అతని బాధా మనసులోంచి మాయమైనాయి. అతని మనసు పట్లు తప్పిపోతున్నాయి. జానకిని, తన గదిలో పడుకున్న యీ అందాల గనిని, తనదిగా, జానకిని తన జానకిగా చేసుకోవాలి. ఎందుకు వొచ్చింది? తన కోసమే! తనదే! కాని కళ్ళు తెరచి జానకి యేమంటుందో? మళ్ళీ యిదివరకటివలె, కోపంతో, తృణీకారంతో, బాధతో చూస్తే! భరించలేడు, ఏమైనాకానీ, బాధతో నరాలు తెగనీ, ఆమెనేమీ చెయ్యకూడదు. తాకనేకూడదు. లేపి, ఆమెకి నిద్ర మెళుకువ తెప్పించి, యింటి దగ్గిర దిగపెట్టాలి. అంతేనా? తన చేతులోనికి వచ్చిన జానకిని యింతేనా? తన అవివేకం వల్లనే, భీరత్వం వల్లనే జానకి యెప్పుడూ తన చేతుల్లోంచి జారిపోతోంది. తనే గనక సాహసం చేస్తే జానకి వొప్పుకుంటుంది. ఎంత పవిత్రురాలైనా, జానకి... స్త్రీని గురించి తను ఇంగ్లీషు పుస్తకాలలో చదివిన సంగతులు జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. ఛీ, ఛీ తనని నమ్మి, తను తన బాల్యస్నేహితుడు తన సోదరుడని, తన బాధ యేదో తనతో చెప్పుకోవస్తే తను అక్రమమైన ఆలోచనని చేరనియ్యవొచ్చా! ఇంక ఆలస్యం చేస్తే వున్నమతే పోతుంది.

"జానకీ, జానకీ! లే"

లేవలేదు, బుజంపట్టి వూయించాడు. ఆ స్పర్శతో, నున్నని, బుజం చేతికి తగలడంతో అతని ఆలోచలన్నీ, నిశ్చయాలన్నీ యెటువి అటు చెదిరిపోయినాయి.

"జానకీ, నా జానకీ!"

మొహం దగ్గిరికి వొంగాడు. గడ్డంకింద చెయ్యేసి, ఆమె మొహాన్ని తనవేపు తిప్పుకుని చూశాడు. మొహంమీద జుట్టుపడుతో, చిన్న చక్కని ముక్కులోంచి వూపిరి పల్చని పెదిమల్ని కదిలిస్తున్నట్లు, ఎంతో ముద్దుగా పడుకుని వున్న జానకి, తన జానకి, తననేమీ అనదు. ఆ కళ్ళలోకి కోపమేరాదు. ఎన్నిసార్లో ఏ కల కన్నాడో ఆ కల కోర్కెనీ తీర్చుకున్నాడు. మెడకింద జుట్టులోనించి, చెయ్యేసి, తలని పైకెత్తి గట్టిగా తన రొమ్ముకి అడ్డుకున్నాడు.

అంతే అతను కోరింది. అంతే అంతే. జానకి తన సోదరి, సురక్షితంగా రామారావుకి వొప్పచెప్పాలి.

"జానకీ, జానకీ, లే"

ఆమె తల పరుపుమీద వుంచి, ఆమెకేసి చూశాడు. ఈ నిద్రపోయే అందం యెప్పుడూ చూడలేదు. తన జన్మకంతా నించుకోవాలి జానకితో ఆ నాలుగు నిమిషాల్లో. ఆమె వూపిరి అతని చెంపని తాకుతోంది. ఆమె చీర చెరుగు అతని చేతిమీద పడ్డది. ఆమె గుండ్రని మెడ, వక్షం, సూదంటురాయివలె అతని చేతిని లాగుతున్నాయి. ఆమె పెదిమలు అతని దగ్గిరిగా వొస్తున్నట్టే కనపడ్డాయి. మెల్లిగా ఆమె పెదిమలమీద తన పెదిమల్ని ఆనించి, ఆమె వూపిరి మాధుర్యం అనుభవిస్తో ఆగాడు. ఇదేమిటి? ఛీ, వొద్దు. కూడదు. జానికినిలేపి, యింటికి తీసుకువెళ్ళాలి అనుకుంటాడు. కాని కదలలేడు.

మెల్లిగా జానకి కదిలింది అతని ముద్దుతో. నూరేళ్ళ నిద్ర మంత్రం నించి మేలుకున్న రాచకన్యవలె. జానకి దీర్ఘనిశ్వాసంతో కళ్ళు తెరవకుండానే చేతులుజాచి, అతని మెడవెనక వేళ్ళు కలిపి, అదిమిపట్టుకుని బలంగా దగ్గిరికి లాక్కుంది అతన్ని! సూర్యనారాయణ ఆనందంతో మైమరిచాడు. కాని రామారావను కుంటోంది. అన్యాయం, అన్యాయం జానకిని లేపాలి. కాని ఆనందం, ఆహా, ఆ వేళ్ళ బలం, ఆవేశం, అతన్ని కదలనీలేదు. ఇదేమిటి ఇంత బలంగా, యింత స్వతంత్రంగా, యింత మోహంతో... తెలిసిన తరవాత యీ మోసాన్ని జానకి భరిస్తుందా?

తన మొహం మళ్ళీ చూస్తుందా.

"జానకీ, జానకీ!"

గట్టిగా వూయించాడు. కళ్ళు తెరిచి అతనిమీద దృష్టిని ఒక్క నిమిషం నిలిపింది. సంతుష్టితో మూర్ఛపోతున్న ఆమె కళ్ళలోకి భయంకరమైన చూపు వొచ్చింది. వేళ్ళాడబడే మృగపు మరణవేదన చూపు కలిగింది. దేహం అతన్నించి దూరంగా ముడుచుకుని సన్నగా బాధతో అరిచింది.

"యెట్లా వొచ్చానిక్కడికి! యెందుకు తీసుకొచ్చావు? యేంచేశావు?"

"నువ్వే వొచ్చావు."

"నేనా! ఛీ, ఛీ, అబద్ధం!"

"నిజం. నువ్వే వొచ్చావు."

"నేను రాలేదు. నేనెందుకస్తాను? నేను రాను, యెన్నటికీ రాను. నన్ను కోసినా రాను. నా నరాలు కాలిపోతున్న రాను!"

మెత్తని నవ్వుతో, కన్నీళ్ళ చిరునవ్వుతో చూసే ఆమె కళ్ళలో గుడ్ల మధ్యకివచ్చి కిందకి దూకేట్లు మిడిసిపడుతో కనబడ్డాయి. హృదయం కరిగిపోయింది. అతను ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని.

"జానకీ నిజం చెపుతున్నా. నువ్వే నిద్దట్లో వొళ్ళు తెలీక యిట్లా నడిచి వొచ్చావు. నా వల్ల నీకేమీ భయంలేదు యిట్లా చూడు. నాలో నమ్మకముంచి నీ బాధంతా నాతో చెప్పు. చెప్పితీరాలి, నీ కోసం, నీ సంతోషం కోసం, నీకు శాంతి కలిగించేందుకు నా ప్రాణమైనా యిస్తాను" అన్నాడు.

ఆమె వేదన అంతా కరిగి కన్నీళ్ళుగా కారింది. రెండు చేతులూ అతని బుజాల మీద వేసి తలని అతని దగ్గిరిగా ఆనించి యేడ్చింది. వాన కురిస్తే భూమి చల్లబడి ఆకాశం తేలికైనట్లయింది. ఆమె చూపు.

"యిందుకూ నా బాధంతా యిందుకూ, సూర్యా, నీతో యిట్లా వుండటానికి వీల్లేదు గనుక. ఆశపెట్టి నిన్నేడిపించిన కఠినాత్మురాల్ని. నీ కళ్లు ప్రతి సాయంత్రం నన్ను తిట్టడం చూసి వోర్చుకున్నాను. నిన్ను చూడకండా వుండలేక నా శక్తికి నా వాంఛ అధికమై యెంత అణిచినా ఆగక, నిన్నట్లా తాకి పాపమని ద్రోహమని నీ యెడల అన్యాయమని బాధపడేదాన్ని."

"నీ ముందు వొప్పుకోడానికి వీల్లేదు, వొప్పుకున్నానా గోతిలో పడ్డానన్నమాటే. నేనుపడ్డ బాధ యెవరి కర్థమవుతుంది? రాత్రింబగళ్లు వొక్క నిమిషం విశ్రాంతి లేకుండా ప్రతిరోజూ యెక్కువై యే తీరమూ కనపడని బాధ!

"ఆ రామారావుగారినీ, అబ్బాయినీ, నా సిగ్గునీ, మర్యాదనీ, అన్నిటినీ పారేసి, నీతో వుండటమెట్లా! ఆయన జీవితమే నా మెళ్ళో వేశారు. యెట్లా తెంపను? మళ్ళీ నాకెందుకు కనపడ్డావు నువ్వు? నేనోర్చుకోలేనింక... యెన్నాళ్ళని ప్రాణాలు బిగబట్టి!...."

"యెందుకట్లా శ్రమపడ్డావు జానకీ? నా అభిప్రాయం తెలీకా?"

"కాదు, మొదటినుంచీ తెలుసు. అందుకనే యీ వేదనాధిక్యత. కాని నీతో అట్టాటి సంబంధం పెట్టుకోడం నా కసాధ్యమైనపని. ఆయన విశ్వాసమే నన్ను కట్టేసింది. నిన్ను రహస్యంగా కలుసుకుని ఆయన యింట్లో ఆయన పక్కమీద... మళ్ళీ ఆయన రాగానే నవ్వి ప్రేమ చూపి చీ, చీ... కాని నీనించి నా మనసుని వొక్క నిమిషం మళ్ళించకపోయినాను. యేం జరగనియ్యకూడదని నిశ్చయించుకున్నానే అవన్నీ జరిగినట్లే ఆలోచించుకుని స్వల్ప సౌఖ్యాన్ని పొందేదాన్ని. చచ్చి యీ పీడనంతా తప్పించుకుందామని ఆ పాడుబతుకు చాలించాలని, దేంట్లోనూ పడాలని, యెంతో ప్రయత్నం చేశాను. కాని, అబ్బాయిని, ఆయన్ని, వాళ్ళ నిస్సహాయత్వం, దుఃఖం తలుచుకుని కష్టంమీద ఆ యత్నం మాని, చెప్పలేని, వోర్చుకోలేని బాధని అణుచుకుని చచ్చేదాన్ని తెల్లారిందాక."

"జానకీ! నాతో చెప్పకండా దాచుకుని పాపం యిన్నాళ్ళు యిట్లా పిచ్చిపుట్టేంత వ్యధపడ్డావా? నా చిన్న జానా? నాతో చెపితే నేను కామాతురణ్ణయి, పశువునై, నీకిష్టంలేందే స్వాధీనం చేసుకుంటాననుకున్నావా? అయ్యో! వృథాగా యెంత నలిగిపోయినావమ్మా... యిప్పుడు చెప్పు. యీ సమస్యలెట్లా విడతియ్యాలో! రామారావు. అబ్బాయి, నేను, పాతివ్రత్యం, అన్నీ కావాలి నీకు, యెట్లా! పోనీ రామారావుతో యీ విషయం మాట్లాడితే..."

"యామని?"

"మన సంబంధాన్ని అతను ఉదారంగా వొప్పుకోవాలని."

"యెట్లా వొప్పుకుంటారు? మనమెట్లా మాట్లాడుతాము? అంత సాత్వికుడై నందువల్ల సహిస్తాడనా, నీ వుద్దేశం? మళ్ళీ నీ భార్యనైనా కానుగదా, ఆయనతో సంబంధం నువ్వోర్చుకోగలవా? అందులో భర్త?"

ఆమె మాటలు నిజమేనని సూర్యనారాయణకి కూడా తెలుసు.

'మరి యింకెట్లా జానకీ! నేను నీకు కనపడకండా వెళ్ళిపోతాలే."

జానకి భయం నిండిన కళ్ళతో చూసింది.

"వొద్దు యామన్నా కానీ, నువ్వు మాత్రం వెళ్ళిపోవద్దు, యెంత కష్టపడ్డా వొక్కసారి నిన్ను చూస్తే కొంచెం విశ్రాంతి కలుగుతుంది. నువ్వు కనబడకపోతే యింక నిరాశతో విశ్రాంతి నివ్వని వేదనతో మాడిపోతాను. ఏమన్నా కాని నువ్వు మాత్రం వెళ్ళిపోకు."

"అయితే యెట్లా? నువ్వు వాళ్ళని దొదిలి నా దగ్గిరికి వొచ్చెయ్యి. రామారావు నలిగిపోతాడంతే, పోవాలి. యేం చేస్తాం? నాకూ వుంది అతని మీద నీకున్నంత ప్రేమ.

యిట్లా బాధ యెన్నాళ్ళు పడగలవు? యిట్లా చిక్కి బాధపడి పిచ్చెత్తి యెన్నాళ్ళు బతుకుతావు! నువ్వు చచ్చిపోతే యామవుతాడు? అంతే అనుకో. అట్లా ఆ యింట్లో వుంటే యెట్లానూ బతకవు. యెవరికీ కాకుండాపోతావు."

మర్నాడు రాత్రి రామారావు నిద్రపోగానే అబ్బాయిని తీసుకుని తన బంగళా వెనక బయలులో సూర్యనారాయణని కలుసుకుని అతనితో వచ్చేస్తానంది. సూర్యనారాయణ చినుకుల్లో జానకిని తీసుకుని బయలుదేరి రామారావు యింటి గేటు దగ్గిర దిగబెట్టి వొచ్చాడు.

9

రాత్రి పదిగంటలైంది. అబ్బాయి తొట్టెలో నిద్రపోతున్నాడు. బల్లమీద టేబిల్‌లైట్ వెలుగుతోంది. వాన గాలి లోపలికి రాకుండా కిటికీల అద్దం తలుపులు మూసి వున్నాయి. దీపం అద్దంలోపల మెరుస్తోంది, జానకి మంచంమీద కూచుని వుంది. రామారావు ఆమె వొళ్ళో చేతులూ తలా పెట్టుకుని గింద కూచున్నాడు. పొద్దుననించి జానకి చర్య విపరీతంగా కనపడి, అతనికి విచారం కలిగిస్తోంది. తను చచ్చిపోతే అతనేమౌతాడని అడిగింది.

మరచిపోలేడా? అందరూ మరిచిపోవడం లేదా? మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోరాదో! ఇట్లా ప్రశ్నలు, వెఱ్ఱిచూపులు, యిటూ అటూ తిరగడం. 'ఇదే ఆఖరుసారి' అనడం. యెంత బతిమాలినా కారణం చెప్పకపోవడం, అతనికివి భారమే కాకండా, కోపం కూడ కలిగించాయి, యెన్నాళ్ళీ గోల అనిపించింది, జానకి మెల్లిగా అతని జుట్టు దువ్వుతో "వెళ్ళి పడుకోండి' అంది.

రామారావు లేవలేదు. పది దాటింది. ఇంకా పడుకోడేం? యితన్ని వొదిలి వెళ్ళిపోవడమేనా? అతని వీపునీ మెడనీ వేళ్ళతో రాస్తోంది. అతన్ని చూసినకొద్దీ దిగులెక్కువుతోంది. మొహం తిప్పేసి సూర్యనారాయణ సంగతి ఆలోచించింది.

రామారావు నిద్దరపోయినట్లు తోచగానే మంచంమీదనించి లేచి అతని కేసి చూస్తో వొక్క నిమిషం నుంచుంది. రేపీపాటికి ఎట్లా వుంటాడు? ఏం చేస్తో వుంటాడు? మెల్లిగా హాల్లోకి వెళ్ళి చెవుల కమ్మలూ, చేతుల బంగారు గాజులూ, మెళ్ళో గొలుసూ, తీసి బల్లమీద పెట్టింది. రామారావు పేరున్న వుంగరం, తన పుట్టిన రోజున అతను బహుమతి యిచ్చిన "బ్రోచ్" తీసింది. అతను ఆ రోజు తనతో అన్న మాటలు, తనికి చేసిన వాగ్దత్తాలు, తన పైన చూపిన మోహం, జ్ఞాపకం వొచ్చి కుర్చీలో కూలబడి చేతులూ, తలా బల్ల మీద ఆనించి మెల్లిగా యేడ్చింది... వురుము.... సూర్యనారాయణ తన కోసం వానలో నుంచుని వున్నాడు. తన కోసం యెదురుచూస్తో. చప్పున లేచి అబ్బాయి వుయ్యాల దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఎత్తుకుంటే లేవడూ? బైటికి చీకట్లో వానలో తీసుకువెళ్ళగానే అతను లేచి -

"అమ్మా! యెక్కడికి?" అంటే....! అన్నట్లు ఫ్లానల్ చొక్కా తియ్యాలి. శాలువ వొక్కటి కావాలి. ఉయ్యాల దగ్గరికి మళ్ళీ వెళ్ళి అబ్బాయి వొంక చూస్తోనుంచుంది. వెచ్చగా, హాయిగా, అమాయకంగా నిద్రపోతున్నాడు. తనని నమ్మి తన మంచికోసమే అనుకుని తనవెంట వొస్తాడుకదా, న్యాయమా, అని అడుగడు కదా? "నాన్న యేడే?" అంటాడేమో! అంటే, ఈ యింట్లోంచి, .యీ రక్షణ కిందనించి యెక్కడికి తీసుకువెడుతోంది తను? వెలి, వెక్కిరింపులు, బాధలు, తనేకాక యావజ్జీవితమూ తన బాబు కూడా అనుభవించాలా! వొదిలి వెడితే యితన్ని! పాపం! తననీ పాపనీ చూడక రామారావు యేమౌతాడో! తండ్రికి అబ్బాయి మీద వున్న గొప్ప ప్రేమ మనసుకి వొచ్చింది. పాపం రామారావు రేపు మూలమూలల చూసి అబ్బాయి బట్టలూ, గిలకలూ, బండీ చూసి యేడుస్తాడు. రామారావుని కూడా తీసుకువెళ్లకూడదూ?

అబ్బాయిని వొదిలితే? అమ్మో తను బతకగలదా? పోనీ, అబ్బాయి నిలవగలడా? ఆయన విచారంలో కొట్టుకుంటో అబ్బాయిని చూస్తాదా? తన మీది కోపం యితని మీద చూస్తాడా? ఆ సమస్యలతో తల తిరిగిపోయింది, ఆలోచనలు ఆగిపోయినాయి. ఉరుము-పాపం సూర్యనారాయణ యెంతసేపయిందో వొచ్చి! నిరాశతో వెళ్ళిపోతాడేమో!

చప్పున అబ్బాయి నెత్తుకుంది. చంద్రమతి లోహితాస్యుడి శవాన్నెత్తి కెడుతో యేడ్చిన పద్యం జ్ఞాపకం వొచ్చి చేతులు వొణికి అతన్ని సగం యెత్తినదల్లా వొదిలింది.

అబ్బాయి 'అమ్మా' అన్నాడు. రామారావు తలెత్తి 'జానకీ' అని పిలిచాడు. తన వొంటిమీద నగలు లేకపోవడం చూస్తాడేమో! మాట్లడలేదు. మళ్ళీ పిచిచాడు.

"అబ్బాయి లేచాడు" అని వుయ్యాల వూపుతో నీడలో నుంచింది. కొంచెం సేపుండి "నేను రానా?" అన్నాడు. ఇదేమిటీ వేళ యింత పట్టుదలగా వున్నాడు? దీపం బాగా తగ్గించి పక్కదగ్గిరికి వెళ్ళింది. ఇప్పుడు మళ్ళీ యెందుకు లేచాడు? మళ్ళీ మాట్లాడుతో కూచుంటాడేమో! కొంచెం ముందే బయలుదేరి వుంటే, యీపాటికి సూర్యనారాయణ కౌగిలిలో, అతని మొహం కేసి చూస్తో.... ఆనందంతో వొళ్ళు పులకరించింది. నిన్న అతను గట్టిగా అదుముకున్నప్పటి స్పర్శ సుఖం జ్ఞాపకం వొచ్చింది.

రామారావు ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని మంచము మీదకు లాక్కున్నాడు.

"పడుకోండి వొస్తాను"

రాత్రి జానకి యిట్లా లేచి తిరుగుతోవుండడం, విచారంలోనూ, పరధ్యానంలోనూ వుండి తననించి తప్పించుకుంటున్నట్లు తోచింది రామారావుకి. జానకి యెందుకు తప్పించుకుంటుంది? ఎన్నాళ్ళయింది ఆమెని తనుతాకి?

రామారావు స్పర్శలోనే అతని భావాన్ని జానకి గ్రహించి భయపడ్డది. సూర్య నారాయణతో హృదయం నిండివుండగా రామారావుకి లోబడాల నిపించలేదు. కాని అతని ఆఖరి కోర్కెనెట్లా నిరాకరించడం? తన మెడనించి అతని చేతులట్లా వేళ్ళాడుతో వుంటే అతన్ని తోసెయ్యగలదా? అతని స్పర్శ యెంత మధురంగా వుందో! చంటిపిల్లవాడు ప్రార్థిస్తూవున్నట్లు. కాని యెట్టా వొప్పుకోడం!

"నా దేహం మనసూ బాగుండలేదు. పడుకోండి."

రామారావు వినిపించుకోలేదు. ఆ మాటన్నది గాని, ఆతృతతో అతనివేపు జరుగుతున్న తనదేహమే చెపుతోంది రామారావు కావాలని...

పదకొండున్నర కొట్టింది. రామారావు జానకి బుజంమీద తలపెట్టుకుని నిద్దరపోతున్నాడు. ఆమె కళ్ళు తెరుచుకుని పైకి చూస్తో గంటవిని పులికి పడ్డది. సూర్యనారాయణ యేమనుకుంటున్నాడో పాపం! ఒక్కడూ! ఆ చీకట్లో. ఆ తలని తన చేతులతో తోసెయ్యలేదు. రామారావు తనకి కావాలి.

చిన్నతనంనించి ఆమె జీవాన్ని నడుపుతున్న వూహల్లోనించి తప్పించుకొని తనకి యిద్దరిమీదా ప్రేమే అని తెలుసుకుని వొప్పుకోగల జ్ఞానం, ధైర్యం జానక్కి యింకా రాలేదు. భర్త వొక్కడే స్త్రీకి. అతనే దైవమనే "సెంటిమంటు" ఆమె కళ్ళని కప్పింది.

ఆ పాపమైనా చెయ్యగలదు గాని, వాళ్ళిద్దరూ వొప్పుకున్నా యిద్దరితోనూ జీవితం గడపడం ఆమెకి అసాధ్యం. కనక యిద్దరిమీద ప్రేమ అనే సంగతి ఆమెకు స్ఫురించడం

అసంభవమయింది. యే పనులు చెయ్యడానికి ధైర్యంలేదో అవి మంచివనికాని, లోకంలో సహజములని కాని వొప్పుకోవడం కష్టం.

10

రోజల్లా చినుకులు పడుతో యీదురు గాలి వీస్తోంది. ఇల్లంతా నాలుగు గంటలకే చీకటి. లోకమంతా విచారమయంగా, జీవితం అర్థహీనంగా, ఆదర్శాలు, ఆశలు అబద్ధాలుగా తోచాయి. రాత్రి యెనిమిదింటికి జోరని వాన మొదలు, సూర్యనారాయణ ప్రతినిమిషం బయటికి వెళ్ళి ఆకాశం యే మూలన్నా తెరిపి యిచ్చినట్లు నక్షత్రం కనపడుతోందేమోనని చూశాడు. గుండెల శబ్దం తొందర వల్ల ఒక్క నిమిషం కూచుని నరాల తొందరవల్ల పదిన్నరకే బైలుదేరాడు. ఆ వానలో చీకట్లో జానకి రాదేమో! కాని వొస్తే! వొచ్చినా, రాకపోయినా తను యింట్లో నిలువగలడా! రోడ్డు మీదికి వెళ్ళేప్పటికి మీద వానపడి గొడుగు జ్ఞాపకం వొచ్చింది. ఇంట్లోకి వొచ్చి దీపం వెలిగించాడు. జానకి వొచ్చేటప్పటికి యిల్లు అల్లరిగా యిట్లానే వుంటే! అన్నీ సర్దాడు. మంచంమీద పక్కవేశాడు. వానలో వెళ్ళి తెచ్చిన చామంతి పూల దండని యెదురుగా తగిలించాడు. జానకి వొచ్చేప్పటికి సిద్ధంగా వుండాలని కాచివుంచిన నీళ్ళు వేడిగా వున్నామో లేవో వేళ్ళు పెట్టి చూశాడు. గొడుగు దగ్గరికి వేళ్ళేప్పటికి యింకో ఆలోచన తోచింది. జానకి గొడుగేసుకుని వొస్తుందా? అబ్బాయిని చంకనెత్తుకొని వొంటరిగా చీకట్లో నడిచివొస్తుంది. అబ్బాయి నెత్తిమీద చెరుగు కప్పి.... తనకి గొడుగా! జానకి రాగానే కావలించుకోవడానికి తన రెండు చేతులూ ఖాళీగా వుండవొద్దూ!

తడుస్తూ చీకట్లో. నీళ్ళగుంటల్లో, బురదలో వెళ్ళాడు. బంగళా వెనకాల తుమ్మల మైదానం మీదికి. గాలిలో చెట్లు దయ్యాలమల్లే వూగుతున్నాయి. ఆకాశపు మెరుపు దెబ్బలు భరించలేక భూమి బాధతో, భయంతో మూలుగుతోంది. సూర్యనారాయణ జుట్టులోంచి, కనుబొమ్మల్లోంచి, జేబుల్లోంచి నీళ్ళు కారుతున్నాయి. చలిలో వొణుకు పుడుతోంది. జోరుమని కొట్టేవాన, వురిమే మబ్బులు, కారుచీకటిని కల్పిస్తూ, గంతులేసే చెట్లు, తడి, చీదర, కాళ్ళమీద పైకిపాకే గండుచీమలు, వీటిని అరగంట అనుభవించేప్పటికి సూర్యనారాయణకి మోహం తగ్గింది. దేవుడే తనికి విఘ్నం కలిగించడానికై యిట్లా భయంకర రూపం దాల్చినట్లయింది. పాపం! ఆ చలిలో, గాఢాంధకారంలో, అబ్బాయిని మోసుకుంటూ జానకెట్లా వొస్తుంది? రామారావుని పక్కమీద ఆ యింటికంతా వంటరిగా వొదిలి! తనమీద రామారావు విశ్వాసం, ప్రేమా జ్ఞాపకం వొచ్చాయి. యెందుకు తనిట్లా రామారావు సంసారం పాడు చెయ్యటం! అతనా దిగులుతో నిజంగానే చచ్చిపోతే? పిచ్చెక్కితే! మర్నాడు తన యింటికి వచ్చి అల్లరి చేస్తే! యెవతెనో లేవతీసుకువచ్చినవాడని బంధువులూ, స్నేహితులూ అందరూ మొహాలు తిప్పెయ్యడం, జానకి దిగులు పెట్టుకోడం, రామారావు కోసం నిద్దట్లో లేచి వెతకడం అన్నీ తలపుకొచ్చాయి. యెన్నాళ్ళీ బతుకు. యీ యింద్రియసుఖాలు

అని ఆలోచిస్తో చీపురుపుల్లలాగు ఆ ప్రపంచ వాతపాతంలో బాధపడుతో నుంచున్నాడు యెన్ని గంటలో.

11

"అక్కడ ముల్లు గుచ్చుకుని నెత్తురు కారుతోంది. తాకకు, నువ్వు వెళ్ళిపోతావేమో ననుకున్నాను. అయినా ఒకవేళ యీ వానలో నువ్వట్లానే నుంచుని వుంటావేమోననే దిగులుతో ధైర్యంచేసి వొచ్చాను. నువ్విక్కడే కనబడకపోతే మళ్ళీ యింటి కెట్లా వెళ్ళగలిగేదాన్ని! నా అక్రమాన్ని చూసి దయ్యాలు నన్ను చీల్చుకు తినటానకి వొచ్చినట్టే భయమేసింది. ఆ చెట్లు వూగుతో వుంటే."

మెరుపు మెరిసింది. ఆమె తలలో దవనం, విడిన జుట్టునించి, తడిలో అతుక్కుని వేళ్ళాడుతోంది. గుబురుగా చంపలపైన వుబికే జుట్టు చీదరగా చంపలకి అతుక్కుని చెవుల చివరనించి నీళ్ళు కారుతోంది. చీరా రెవికా తడిసి వొంటి కతుక్కున్నాయి. షర్టుగుండీలు ఆమెకి గుచ్చుకోకండా తీసి కిందపారవేసి, మెల్లిగా ఆమెని కావలించుకున్నాడు చలిలో. యిదివరకటి సౌఖ్యం అతనికి కలగలేదు.

"అబ్బాయి యేడీ? తీసుకురావా?"

జానకి మాట్లాడలేదు. జవాబుకి ప్రయత్నించి సిద్ధమౌతున్నట్టుంది.

"యేం జానకీ?"

"సూర్యం, నేను రాను, రాలేను, రాలేను."

అది కంఠస్వరం కాదు. ఘోరపాపాలు చేసి, చచ్చి, అన్ని ఆశలూ నశించినా యీ లోకాన్ని వదలలేక ఆ తుమ్మచెట్లలో వూగే దయ్యమేదో అరుస్తోందనిపించింది.

"యెందుకు, జానకీ మళ్ళీ యిట్లా అంటావు?"

"ఆయన్ని వదలలేను... నాకే యిష్టంలేదు."

"మరి నేనూ? యీవేళ యెందు కిష్టంలేకుండా పోయింది? నన్ను వదిలేస్తావా?"

"నిన్ను వొదిలెయ్యలేను. కాని నేను రాను."

"తమాషా వేస్తున్నావు. రావూ? యెందుకూ?"

ఆమె రానంటే, అతనికి పట్టుదల యెక్కువౌతోంది.

"రమ్మనకు, నువ్వు గట్టిగా రమ్మంటే, వెళ్ళే శక్తి పోతుంది నాకు. నీకు నా మీద యిష్టంలేదు పొమ్మను."

"యేమిటి జానకీ? యెందుకట్లా మాట్లాడతావు?"

"నేను నీతోవున్నా. నాకు నీమీద మోహమేమిటి? పొమ్మను."

"విచారంతో నీకు మతి చలించింది. ఇట్లా కూచో."

"సూర్యా! నీ కాళ్ళ మీద పడతా. నన్ను వొదిలెయ్యి. అట్లా లాగావంటే నీతో వొచ్చేస్తా. నిన్నింక వొదలను. నీ జీవితాన్ని ధ్వంసం చేస్తా, నీ మనస్సుని క్షోభపెడతా. నీ ప్రేమని చీల్చుకుతింటా. ఇప్పుడు ఆయన కెంత మనోవ్యధ కలిగించానో అంతకి పదిరెట్లు నీకు కల్పిస్తా. ఈ జన్మానికి నా ఆనందం ఆఖరయింది. నన్ను తీసుకోకు, వొదిలేసి వెళ్ళిపో. నా మాట వినవూ? నీ కోసమే చెబుతున్నా నమ్ము. అదుగో అట్లా తాకావా, అట్లా విచారపడ్డావా, వొచ్చేస్తా! నాకెంత వెర్రిమోహమో నీకు తెలీదు. పోనీ, నా మీద దయలేదూ! జాలిలేదూ? నీ చేతుల్లోనే నీ మూలానే, పిచ్చిపట్టి, చచ్చిపోతే నీ కెట్లా వుంటుంది? సూర్యా యింతే, యింక యింతే, కరుణించు, క్షమించు."

కిందికిజారి అతని మోకాళ్ళని కావిలించుకుంది. పొడుగాటి ఆమె జుట్టు నిన్న ఆ వేళకే తన తెల్లని పక్కమీద పరుచుకున్న జుట్టు మట్టి నీళ్ళలోపడి కొట్టుకుపోతుంది.

"ముందు, ఇంటికి వొచ్చెయ్యి. స్థిమితంగా రేపు ఆలోచిద్దాం."

"వొస్తే ఇంక నిన్ను వొదలగలనా? రేపూ లేదూ ఏమీ లేదూ. నేను రాను."

మెల్లిగా ఆమెని బుజాలు పట్టుకుని లేవతీసి, రోడ్డువేపున నడిపించాడు.

"ఎక్కడికి?"

"రా"

మాట్లాడకండా వొచ్చింది. వాళ్ళ బంగళా గేటు దగ్గిర నుంచో పెట్టాడు.

"జానకి, నువ్వు అన్నమాట నిజం. రామారావూ, అబ్బాయి లేకండా బతకలేవు. వెళ్ళు. నన్ను మరిచిపోవడానికి ప్రయత్నించు."

"నువ్వో!"

"ఏదో వొకటి చేస్తాను. వెడుతున్నాను."

"సూర్యం, నిన్ను వొదిలి బతకలేను. నాకు నువ్వు తప్ప యెవరూ వద్దు. వొస్తాను. తీసుకువెళ్ళు. నిజం. వొస్తాను. కోపం వొచ్చిందా నామీద. నేను బతకలేను."

"నాకా కోపం జానకీ? ఈ ప్రపంచంలో నీమీద కోపమా? కోపం వొస్తే యింకేం? తలచుకోనైనా లేని నా ప్రేమమూలానే నిన్ను త్యజిస్తున్నాను, వెళ్ళు."

"వొద్దు నేను వొస్తున్నాను."

బైలుదేరింది.

"పోనీ యీవాళ్టికి ఆలోచించుకో. రావాలంటే రేపు వద్దువుగాని ఏం?"

మాట్లాడకండా వూరుకుంది.

చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుని వొదిలి తల వొంచుకొని వెళ్ళిపోయినాడు.

రోడ్డు చివర తిరిగి చూశాడు. అట్లానే అక్కడే జానకి ప్రతిమవలె నుంచుని వుంది.

12

సూర్యనారాయణ రైల్లో కూచున్నాడు. 'ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్' ఆవాళే వొచ్చింది. రైలు కదులుతోంది. రామారావు పరుగెత్తుకుని వొచ్చాడు.

"సూర్యా, నువ్వు రైలు దిగాలి. దిగు ముందు."

"ఏమిటి?"

'తరవాత చెపుతా."

"ఏమిటి! ముందు చెప్పు."

రామారావు రైలువెంట పరుగెత్తుతున్నాడు.

"జానక్కి జబ్బుగా వుంది. చాలా, ఆదివారం రాత్రి యెందుకో తడిసింది. నిమోనియా వచ్చి సంథి. నిన్నొక్కటే పిలుస్తోంది దిగు."

దిగకండా యెట్లా! దిగితే తరవాత...

"రా. దిగవేం?"

రామారావు మొహం చూశాడు. దిగాలి తప్పదు. కాని దిగితే, మళ్ళీ జానకి కనపడితే ఆ జబ్బులో! రామారావు గోల! తనని వదలకపోవడం! అబ్బా! కాని, తప్పదు వెళ్ళాలి. కిందికి చూశాడు. రైలు వేగం యెక్కువయింది. వీల్లేదు. వెనక్కి చూశాడు. పెదిమలు వణుకుతో, కళ్ళంబడి నీళ్ళు యెండలో ప్లాటుఫారం మీద నుంచొని వున్నాడు రామారావు. ఏం చేశాడని పాపం అతనికీ గతి! అనుకున్నాడు.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (కర్మమిట్లాకాలింది), స్టూడెంట్ బుక్ సెంటర్